

A Dachstein-jégbarlangból.

Jéghegyek a föld alatt

A hegyek belsejében egy egészen különleges világ rejtőzik az emberek kíváncsi szeme elől. Egy csodálatos, szinte mesészerű, de mégis valóságban létező világ ez, amelyik még ma is Jórészt ismeretlenül alussza álmát a földalatti örök éjszakában.

Az emberek képzelőtehetségét már ősidők óta foglalkoztatta a barlangok titokzatos világa: földöntuli lényekkel, sárkányokkal, boszorkányokkal népesítették be a barlangokat és éppen ezért nem is merészkedtek ezekbe be. A múlt században már legyőzte a kincskeresők kapzsisága a babonás félelmet és egyre beljebb hatoltak a barlangok titokzatos utvesztőibe. Kincseket ugyan nem találtak ott; ehelyett egészen más csodákat világított meg mécseseik pislákoló fénye: valóságos erdők tárultak ámuló szemük elé. De nem élő fák erdeje, hanem az évezredek óta kővé váló vízcseppek alkotta oszlopok erdeje, a legfantasztikusabb cseppkőalakzatok ijesztették a merész kincskeresőket.

Előfordult, hogy utjukat vadul rohanó földalatti folyam zárta el vagy valóságos alvilági gleccserek és jéghegyek előtt voltak kénytelenek visszafordulni.

A barlangok bejárásával, kutatásával járó nagy nehézségek és veszélyek miatt jóformán csak a legutóbbi évtizedekben ismertük meg ezt a rendkívüli érdekes világot.

A legutóbbi években rohamosan fejlődött barlangkutatás a legmeglepőbb felfedezéseket eredményezte, amelyek egyik legérdekesebbikéről, a Dachstein óriási jégbarlangjáról mutatunk be néhány felvételt.

Ennek a barlangnak hatalmas nyílását még a múlt században fedezte fel egy osztrák zergevadász. A barlang bejárására később több kísérlet is történt, de csak ötven méternyire nyomulhattak be. Egy rendkívül mély, jeges-falu szakadék visszatérésre kényszerítette a vállalkozószellemű turistákat. 1910-ben sikerült végre három linzi barlangkutatónak ezt a veszélyes jégszakadékot kőtél-létrák és hágóvasak segítségével legyőznie. A szakadék tulsó oldalára érve, hatalmas jégoszlopok között vezetett utjuk tovább.

A barlang egyik szükületénél valóságos orkán fujt ki-felé, amelyik karbidlámpáikat eloltotta. Ez volt a legbiz-

tosabb jele annak, hogy előttük még óriási kiterjedésű ismeretlen barlangrendszer van.

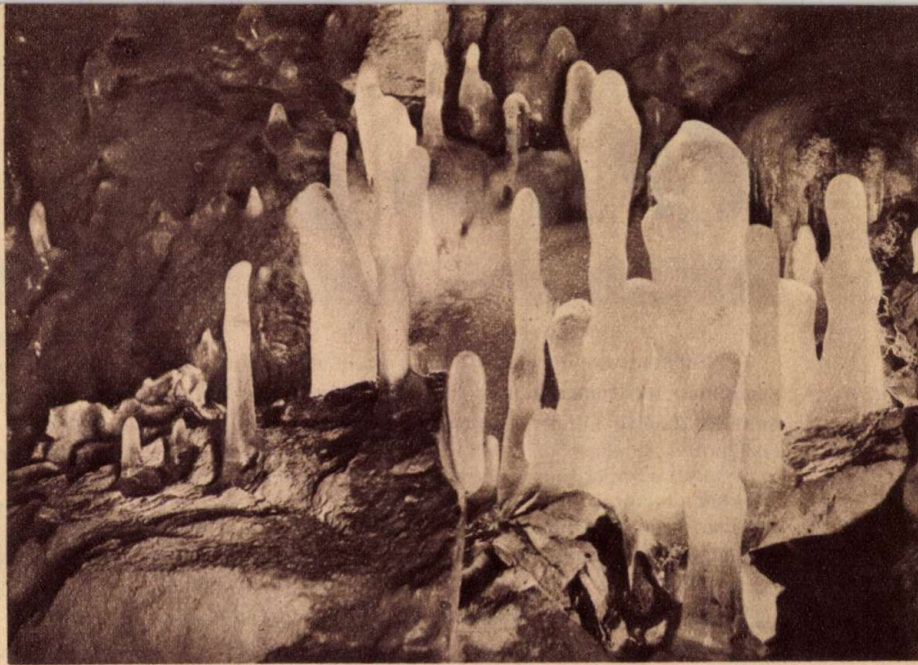
Ausztria legjobb barlangkutatóit hívták össze, hogy egyesült erővel, nagyszabású felszereléssel nekilássanak a kutatás folytatásának. A többszáz méter kötéllel, hácsókkal, jégesákányokkal, lámpákkal és mérőeszközökkel felszerelt kutatócsapat azután rendszeresen hozzáfogott a hatalmas barlang feltáráshoz. Mondanom sem kell talán, hogy milyen nehézségekkel járt ez a veszélyes expedíció; függőleges jégfalakat kellett átmászniuk, rohanó patakokon keltek át, ijeszítő mélységekbe ereszkedtek le és több ízben el is tévedtek a labirintusszerű járatok sokaságában. Említésre méltó, hogy e veszélyes kutatásban egy nő is résztvett, a kutatás vezetőjének, Bock Hermann mérnöknek felesége.

A hihetetlen fáradságot azonban megérték a látottak: valóságos jégpalotákba jutottak, ahol a lámpájuk fényét ezerszeresen visszaverő jég szikrázása kápráztatta szemüket. Csapkefinomságú és óriási nagyságú jégképződmények váltakoztak egymás után. Minden lépésüknél más-más árnyalatokban pompáztak a kékes-zöldes jégoszlopok, amihez fogható még elképzelni is nehéz annak, aki még nem gyönyörködött egy jégbarlang misztikus világában.

Hosszu kilométereket tettek meg a föld alatt, a Dachstein-hegység belsejében, miközben nem egyszer életveszélybe sodorta őket egy sulyuk alatt letörő szikladarab vagy egy véletlen megeszusás a jégfalakba vágott lépcsőfokokon. A felfedezés izalmában azonban nem feledkeztek meg a tudományos megfigyelésekről sem. A bejárt barlangszakaszokat pontosan térképezték, lefényképezték. A tájékozódás kedvéért ellátták a jellegzetesebb képződményeket és termeket a kelta mondakörből vett nevekkel. Képeink pl. bemutatják a „Monte Kristallo”-t, a „Kondwiramur jégpalotáját”. A közetet gondosan megvizsgálták és hamarosan kitént, hogy a barlangot egy a jégkorszakban a Dachsteinen keresztül tört folyó vájta ki. A jégképződés oka részben a barlangban rekedt magashegyi téli hideg, részben a barlangban uralkodó erős légnyom és páratartalomra vezethető vissza.

A járatokat sokhelyütt borító ósrégi folyóhordalékban, agyagban megtalálták a barlangi medve és egyéb jégkorszakbeli állatok csontjait. Amikor végül ismét napfényre kerültek a bátor kutatók, azzal a jóleső érzéssel pihenték ki a két napig tartó

Jégoszlop a Dachstein-barlangban.

Jégképződmények a Dachstein-jégbarlangban.

földalatti vándorlás fáradalmait, hogy a világon ismert legnagyobb jégbarlangot fedezték fel. Ennek a barlangnak pedig, amelynek ma már rendes utjai, villanyvilágítása van, évente 100.000 látogatója akad, ami nemcsak a környező falvak fejlődésében, hanem az egész ország idegenforgalmában is jótékonyan érezteti hatását.

Kessler Hubert.

Eljönnek hozzám egy téli estén...

*Vig embereket szeretem,
Azoknak érdemes élni.
A sok bánatos embert
Mind ki kellene viglelkü emberekre cserélni.
Eljönnének hozzám egy téli estén,
Zencszóval, kacagással,
A kályha mellől nézném őket
Ámulva édes borongással.
Táncuk mindig gyorsabb lenne
S a kör mindig nagyobb,
Magukkal rántanának mint
A hatalmas föld a kis hulló csillagot.*

Etry Etel.

Egy pillanat...

*Türkizkék volt az égbolt,
Ragyogtak a csókos csillagok,
S a lázas-sápadt sárga hold,
Azt hitte, hogy boldog vagyok.*

*Beteg zöldszíne volt a fáknak,
Csak a tejut ragyogott puhán,
Szívemben furecsán égtek a mámoros vágyak
S én hintáztam az álmok vánkosán.*

*Füstszerű horizontok tágultak messze
S én néztem, mint a többi emberek
S a multamat úgy raktam össze,
Mint kártyavárakat az apró kis gyerek...*

szekszárdi Molnár István.

